

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ H. B.**, bývajúcej vo V., **2/ B. B.**, bývajúceho vo V., obaja po nebohom B. B., zomrelom X., žalobca **2/** zastúpený JUDr. L. P., advokátom v K., **3/ Š. P.**, bývajúcej vo V.V., **4/ K. B.**, bývajúcej vo V.V. a **5/ E. S.**, bývajúcej vo V., proti žalovanej **A.**, so sídlom vo V., zastúpenej JUDr. D. S., advokátom v K., **o zaplatenie náhrady za užívanie pozemkov**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 12 C 179/1998, o dovolaní žalobcu **2/** proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26. januára 2012 sp. zn. 4 Co 329/2008 takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 26. januára 2012 sp. zn. 4 Co 329/2008 v časti výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Michalovce z 28. apríla 2006 č. k. 12 C 179/1998-496, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi **1/** sumu 1 754,56 € (52 858 Sk) so 17,6 % úrokmi z omeškania z tejto sumy od 3. mája 1997 až do zaplatenia, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi **1/** trovy konania v sume 1 498,61 € (45 147 Sk) a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, taktiež vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti voči žalobcovi **1/** rozsudkom Okresného súdu Michalovce č. k. 12 C 179/1998-496 z 28. apríla 2006 zamietnutá a v rozsahu zrušenia vec vracia Krajskému súdu Košice na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Michalovce rozsudkom z 28. apríla 2006 č. k. 12 C 179/1998-496 zaviazal žalovanú zaplatiť pôvodnému žalobcovi **1/ B. B.** sumu 1 754,56 € (52 858 Sk) so 17,6 %-ným úrokom z omeškania z tejto sumy od 3. mája 1997 až do zaplatenia, pôvodnej žalobkyni **2/ Š. P.** (v dovolacom konaní označenej ako žalobkyňa **3/**) sumu 175,23 € (5 279 Sk) so 17,6 %-ným úrokom z omeškania od 3. mája 1997 do zaplatenia, pôvodnej žalobkyni

3/ K. B. (v dovolacom konaní označenej ako žalobkyňa 4/) sumu 114,25 € (3 442 Sk) so 17,6 %-ným úrokom z omeškania z tejto sumy od 3. mája 1997 do zaplattenia, pôvodnej žalobkyni 4/ E. S. (v dovolacom konaní označenej ako žalobkyňa 5/) sumu 34,92 € (1 052 Sk) so 17,6 %-ným úrokom z omeškania z tejto sumy od 24. februára 1998 do zaplattenia, ako aj trovy konania pôvodnému žalobcovi I/ v sume 1 498,61 € (45 147 Sk), pôvodnej žalobkyni 2/ v sume 674,23 € (20 312 Sk), pôvodnej žalobkyni 3/ v sume 560,71 € (16 892 Sk) a pôvodnej žalobkyni 4/ v sume 576,98 € (17 382 Sk) na účet právneho zástupcu žalobcov JUDr. P. J., a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Napokon žalovanú zaviazal zaplatiť na účet súdu sumu 607,35 € (18 297 Sk) do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku uviedol, že podľa § 22 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. ak medzi doterajším užívateľom a vlastníkom poľnohospodárskeho lesného pozemku nedošlo k inej dohode, vznikne dňom účinnosti tohto zákona alebo dňom, keď bol pozemok podľa druhej časti tohto zákona vydaný, medzi nimi nájomný vzťah. Pokiaľ ide o stanovenie výšky obvyklého nájomného, vzhľadom k tomu, že medzi účastníkmi nedošlo k uzavretiu nájomnej zmluvy, nájomný vzťah medzi nimi vznikol dňom účinnosti tohto zákona, t.j. dňom 24. júna 1991. Okresný súd preto nariadil vo veci znalecké dokazovanie, ustanovil znalca, ktorého úlohou bolo určiť obvyklé nájomné v uvedenom čase. Znalec pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal z vyhlášky Ministerstva financií SR č. 465/1991 Zb. o cenách stavieb, pozemkov, trvalých porastov, úhradách za zriadenie práva osobného užívania pozemkov a náhradách za dočasné užívanie pozemkov v znení ďalších zmien a doplnkov. Súd prvého stupňa vzhľadom na vykonané znalecké dokazovanie uviedol, že neobstojí námietka žalobcov, ktorí počas celého konania tvrdili, že je potrebné vychádzať pri vyčíslení obvyklého nájomného z toho, že žalovaná užíva tieto nehnuteľnosti na podnikateľské účely, pretože súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že je potrebné vychádzať z obvyklého nájomného v čase, keď došlo k vzniku nájomného vzťahu medzi účastníkmi konania, teda dňom účinnosti vyššie citovaného zákona č. 229/1991 Zb. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku žalobcov, že je potrebné vychádzať aj z jednotlivých kultúr sporných nehnuteľností, ktoré užíva žalovaná, znalec F. poukázal na to, že v tom čase neexistoval žiaden právny predpis, ktorý by vlastne zohľadňoval jednotlivú kultúru nehnuteľností, ktoré užíva nájomca. Ďalej pokiaľ ide o námietku žalobcov týkajúcu sa toho, že žalobcovia poukazovali na právoplatné rozhodnutie o vyňatí tejto pôdy z poľnohospodárskeho pôvodného fondu, a že táto zmena nebola zaznamenaná do listu vlastníctva, súd prvého stupňa k tomu uviedol, že znalec, ako aj súd vychádzal zo stavu a kultúry, ktorá je vyznačená v listoch vlastníctva katastrom. Nie je

v právomoci súdu meniť charakter týchto kultúr, pozemkov a preto aj znalec a aj súd sú viazaní údajmi, ktoré sú zaznamenané v katastri nehnuteľností. Nie je ani v právomoci súdu, aby sa zaoberal v tomto konaní tým, či rozhodnutia o vyňatí týchto nehnuteľností z poľnohospodárskeho pôvodného fondu mali byť predmetom zápisu do katastra alebo nemali. Okresný súd teda vychádzajúc zo záverov znaleckých dokazovaní a ďalšieho vykonaného dokazovania vyhovel v časti žalobe a uložil žalovanej uhradiť žalobcom za obdobie od 15. mája 1997 do 27. júna 2001 vyššie uvedené sumy titulom úhrady za užívanie sporných nehnuteľností. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Okresný súd napokon uviedol, že žalovaná sa s plnením omeškala, preto sú žalobcovia oprávnení od nej požadovať popri plnení aj úroky z omeškania, súd preto uložil žalovanej aj povinnosť zaplatiť žalobcom úroky z omeškania. O trovách rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p. tak, že žalobcom priznal ich plnú náhradu aj napriek tomu, že boli úspešní v konaní len sčasti, pretože rozhodnutie vo veci záviselo od znaleckého posudku.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 26. januára 2012 sp. zn. 4 Co 329/2008 na odvolanie žalobcov a žalovanej rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Vyslovil, že o trovách odvolacieho konania bude rozhodnuté osobitným uznesením. S poukazom na to, že odvolací súd ešte doplnil dokazovanie považoval za potrebné zdôrazniť, že znalec v podstate potvrdil aj na základe doplneného dokazovania, čo uviedol v znaleckom posudku, to znamená, že výšku nájomného za pozemky, ktoré sú zastavané skleníkovou sústavou počítal ako zastavané pozemky a takisto aj komunikácie, ktoré spájajú túto sústavu. Zdôraznil, že skleníky v zmysle vyhlášky č. 79/1996 Z.z. nepatria do kultúry zastavané plochy, ale do ornej pôdy. Odvolací súd teda uzavrel, že námietky žalobcov nebolo možné zohľadniť, pretože zákon neberie do úvahy pri určení nájomného špeciálnu poľnohospodársku výrobu, pretože skleníky stále sú hodnotené ako orná pôda. Z týchto dôvodov odobril rozhodnutie súdu prvého stupňa a aj po doplnení dokazovania ho ako vecne správne v zmysle ustanovenia § 219 O.s.p. potvrdil.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca 2/. Navrhol jeho zrušenie v celom rozsahu a vrátenie veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. b/ a f/ O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. Namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., keďže ten kto vystupoval v konaní a je označený za účastníka, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania v odvolacom konaní. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo nedostatočne odôvodnené, že takéto

rozhodnutie mu sťažilo, priam znemožnilo prípadný ďalší postup v konaní. Ďalej namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keďže sa potvrdil výrok, ktorý po smrti pôvodného žalobcu 1/ mal byť zmenený. Pôvodný žalobca 1/ je za účastníka označený aj v napadnutom rozsudku a tento stav nie je možné už inak, iba v dovolacom konaní odstrániť. Napokon dovolateľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalobcovia 1/, 3/ - 5/ ani žalovaná sa k dovolaniu žalobcu 2/ nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), najskôr skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 O.s.p. a proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné ešte v prípadoch uvedených v § 238 O.s.p.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom prípustnosť dovolania nevyslovil

a nešlo ani o prípad, že by sa odvolací súd v tejto veci odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu, pretože vo veci ešte nerozhodoval a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nemožno podriaďiť pod žiadny dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 238 O.s.p., je zrejmé, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej veci podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť na prípadnú procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), sa Najvyšší súd Slovenskej republiky neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku, podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku či uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia účastníkovi možnosti konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

So zreteľom na dovolateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že v prejednávanej veci mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť taký závažný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom súd odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Vady spôsobujúce zmätočnosť

konania môžu nastať aj pri samotnom vydávaní rozhodnutia, ako dôsledok absencie niektorej jeho podstatnej časti (záhlavia, výroku, odôvodnenia). Zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti (arbitrárnosti). Vydanie zmätočného rozhodnutia nemá svoje právne opodstatnenie najmä z hľadiska ústavou zaručeného práva účastníka na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“), porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (pozri I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto (každý) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (pozri III. ÚS 7/08).

Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe najmä princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a ďalšie požiadavky spravodlivého súdneho konania. Samotné súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého súdneho konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti

s dôrazom na zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a súlad jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k jeho výroku.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (pozri napr. Ruiz Torija c. Španielsko z 9.12.1994, Georgiadis c. Grécko z 29.5.1997, Higgins c. Francúzsko z 19.2.1998).

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (pozri napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) tiež vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (pozri I. ÚS 241/07).

Podľa § 155 ods. 1 O.s.p. obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku. Vo výroku rozhodne tiež o povinnosti na náhradu trov konania, pokiaľ o nej nerozhoduje samostatne.

Podľa § 157 ods. 1 O.s.p. v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách V mene Slovenskej republiky uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov a prísediacich, presné označenie účastníkov konania a ich zástupcov, účasť prokurátora, označenie prejednáwanej veci, znenie výroku, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania a náležitostiach odvolania podľa § 205 ods. 1 a 2, poučenie o možnosti výkonu rozhodnutia a deň a miesto vyhlásenia.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri

hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Ustanovenie § 157 ods. 1 O.s.p. definuje, aké formálne náležitosti musí obsahovať rozsudok. Žiadna z nich nie je samoučelná, ale plní dôležitú funkciu. Nedôslednosť obsahových náležitostí môže mať za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia (okrem jeho nevykonateľnosti).

Výrokom rozsudku súd v sporovom konaní vyjadruje svoje kladné alebo záporné stanovisko k dôvodnosti návrhu na začatie konania. Preto každý výrok rozsudku musí byť presný a konkrétny do takej miery, aby z neho bolo zrejmé buď aká povinnosť, komu a v prospech koho bola uložená alebo naopak kým uplatnený nárok, v akom rozsahu a voči komu bol zamietnutý.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Rozsudok odvolacieho súdu vo vzťahu k dovolateľovi uvedeným požiadavkám nezodpovedá. V čase rozhodovania vo veci súdom prvého stupňa pôvodný žalobca B. B. žil, no tento zomrel v priebehu odvolacieho konania (X.).

Šetrením v súdnom spise dovolací súd zistil, že výrok a obsah odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu nekorešponujú s tým, že na miesto pôvodného žalobcu 1/ B. B. nastúpili po jeho smrti žalobcovia 1/ H. B. a 2/ Ing. B. B.. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolací súd síce konal s právnymi nástupcami pôvodného žalobcu 1/ (predvolával ich na pojednávania, uvádzal ich v záhlaví svojich rozhodnutí) no výrok a odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vzťahujú na pôvodného nebohého žalobcu 1/. Uvedený rozpor zakladá nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu vo vzťahu k právnym nástupcom pôvodného žalobcu 1/.

Ak je rozsudok súdu nepreskúmateľný, musí dovolací súd takéto rozhodnutie zrušiť, lebo konanie je zatiaľ vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.). S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti ako ani ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. októbra 2013

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová